

РАДЕ БОКАНОВИЋ

ОЧИ ПЛАЧУ ПОЕЗИЈУ

ОБРНУТА ПИРАМИДА

Рђаво грађена грађевина
Још недовршена
Сручила се у свој шут

Невештим мајсторима
Помогоше гори шегрти
Да никне темељ

Заједно потом зидаше здање
Без виска и либеле
У висину недокучиву

На ту висину
Када им се учинила ниском
Дозидаше нову висину

И нова висина поста малена
Чим на њу ступише
Те озидаше вишу меру

Тако би они да шире здање
На шиљку темеља
До месечевих кратера

Али се оно на време сручи
Све са зидарима
Недовршене грађевине

БЕСКРАЈНА ПРИЧА

Крпим стару књигу
Поиспадали јој сви листови
Од много листања

Лепим ту драгоценост
Уз страницу слажем страницу
Не марећи за редослед

Тако настаде нова прича
И крену од руке до руке
Да ми се изнова врати разлепљена

ЗАСТОЈ НА МОСТУ

У смеру ка центру
Негде на половини моста
Попречен је ватрогасни камион

Нервозни возачи у колонама
Трубе и ларму дижу
Све до неба

Два полицајца у журби
Машу да би утишали буку
Не одговарају на питања

Возачи близу црвеном камиону
Гледају згрчену младу фигуру
У сплету гвоздених лукова

Једни у себи навијају да скочи
Други да прихвати мердевине
Само да се оконча овај застој

ТРИСТА ЧУДА
ТУЖНОГ ДЕТИЊСТВА

Главним друмом пролази
Колона шарених запрега
Не застаје код стога и бунара

Испод копита жедних кобила
Сева варница
Потков када склизне са белутка

Медведица на зачељу
Цеди слину низ металну алку
Док уназад тегли кола

Босоноги трчимо у гомили
Крај сваке куће чопор се увећа
За двоје троје или више деце

Претичемо шарену колону
Да би се први домогли ледине
Где ће шатре кружне разапети

И трећи пут заредом гледамо
У даљину где замичу чуда
Гутач ватре и брадата жена

ОЧИ ПЛАЧУ ПОЕЗИЈУ

Само у сну могу се скрстити
Ноге под усправним трупом
Тамо где престаје пут

Глава молећиво издигнута
Узалуд зури у облаке
Раскрснице неба да осветли

Киша јој очи засипа
Силом запета силом упитника
И силом воде студенице

До ослабљеног срца допиру
Чисте капи суза радосница
Тако очи плачу поезију